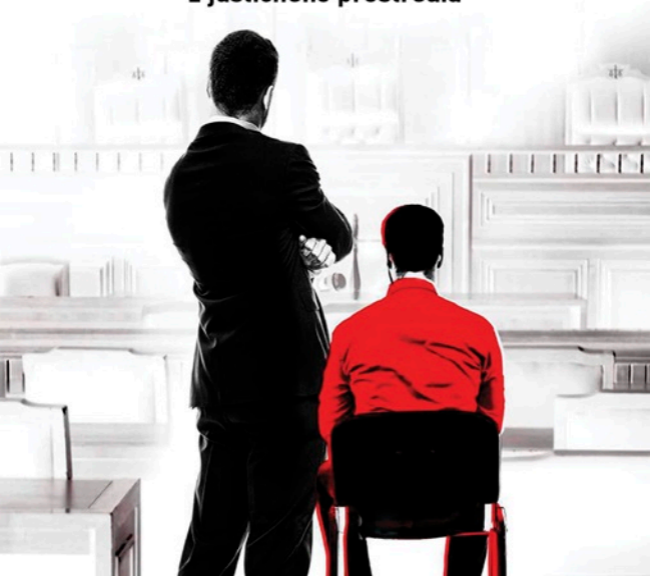

SCHWIECKER TSOKOS

13. MUŽ

Kriminálny román
z justičného prostredia

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

13. MUŽ

Z nemeckého originálu Florian Schwiecker, Micharl Tsokos:
Der 13. Mann,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Knaur Verlag Ein Imprint
der Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Mníchov 2022,
preložila Zuzana Kováčiková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5644. publikácia a 64. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Ina Martinová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www-ava-international.de).

All rights reserved.

Copyright © 2022 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany
Translation © Zuzana Kováčiková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1931-0

**SCHWIECKER
TSOKOS**

13. MUŽ

TATRAN

1. KAPITOLA

Berlín-Kreuzberg, krčma U tučnej babky,
Schlesische Straße 16,
nedeľa 23. augusta, 21.45 hod.

Jörg Grünwald sa oprel o rozheganý drevený stôl tak nešikovne, že sa skoro prevrátil. Kým sedel, účinok alkoholu takmer necítil. Pri vstávaní sa však jasne prejavilo každé z piatich pív, ktoré vypil. To, že nestratil rovnováhu ani nezvalil stôl, hračičilo so zázrakom.

No aj tak narobil taký rámus, že upútal pozornosť hostí sediacich pri ostatných štyroch stoloch rozmiestnených na chodníku pred vchodom do krčmy U tučnej babky. Vonkajší priestor typickej berlínskej krčmy bol, tak ako každý večer tohto dlhého a horúceho leta, do posledného miesta obsadený. Do kedysi neslávne známeho Kreuzbergu, ktorý sa dávno premenil z robotníckej štvrte na oázu berlínskej ľavicovej alternatívy, prichádzalo okrem obyvateľov aj čoraz viac turistov. Zatiaľ čo si predstavitelia toskánskej frakcie (ironické označenie majetnej intelektuálnej vrstvy, ktorá uprednostňuje dovolenku v Toskánsku, pozn. prekl.) cez deň zarábali na živobytie ako učitelia či architekti, po večeroch až do neskorej noci vášnivo debatovali o tom, ako jedného dňa zlepšia svet.

Jörg Grünwald mal s nimi len málo spoločného. Krčmu U tučnej babky navštevoval pre lacné pivo a pretože býval neďaleko. Domov to mal iba necelých päť minút. Na odchod však ešte nepomýšľal. Keď znova našiel rovnováhu a všimol si, že sa ostatní hostia na neho pozerajú, ospravedlňujúco zdvihol dlane.

„Pardon,“ zablabol so širokým úškrnom. „Posledné pivo mi asi nesadlo.“ Potom vyzývavo pozrel na svojho spoločníka pri stole. „Idem sa vyšťať, ale potom si ešte dáme, nie?“

Spoločník zdvihol obočie, nevyzeral, že by sa mu Grünwaldov plán pozdával.

„Ale no tak, aspoň jedno,“ prosíkal Grünwald s úpenlivým pohľadom. „Posledné maličké. Na cestu. Viac nie.“

Druhý muž chvíľu rozmýšľal a napokon prikývol. Grünwald zovrel ruku v päst v prehnanom geste, akoby práve vyhral Wimbledon.

„Hneď som späť,“ oznámil v dobrej nálade a vzápätí zmizol v krčme.

Keď sa o niekoľko minút vrátil, potešene zaregistroval dve čerstvo načapované pívá.

„Super!“ zvolal a opatrne si sadol za stôl, aby neprevrhol poháre.

„Tak teda,“ pozdvihol pohár jeho spoločník.

„Na zdravie,“ povedal Grünwald, tiež zdvihol svoje pivo a lačne a veľkými dúškami si odpil. S pôžitkársnym výrazom postavil pohár na stôl a chrptom ruky si utrel ústa.

„Ach,“ vzdychol si, „ale mi dobre padlo.“ Spokojne sa oprel a na chvíľu zatvoril oči. Ľavou rukou siahol do náprsného vrecka džínsovej bundy, ktorú mal prevesenú cez operadlo skladacej stoličky. Teraz by sa hodila cigareta. Keď vyberal škatuľku z vrecka, rukávom sa zachytil o špendlík. Usmial sa. Malý pozlátený odznak v tvare amerického štátu Texas nosil ako talizman pre šťastie. Pred mnohými rokmi ho ako malý chlapec ukradol zo stánku na vlakovej stanici pri berlínskej zoologickej záhrade. Zatriasol rukou, aby si rukáv uvoľnil, vylovil zo škatuľky cigaretu a zapálil si. Zhlboka si potiahol a na chvíľu zabudol na všetky problémy a starosti, ktoré ho ešte popoludní trápili. Aspoň chvíľu bol jeho svet v poriadku. Dokonalý večer. Jörg Grünwald však netušil, že bude jeho posledný.

2. KAPITOLA

O dva týždne neskôr

Berlín, park Tiergarten,
pondelok 7. septembra, 9.45 hod.

„Ako to myslíš, že mi nemôžeš povedať viac?“ nahnevane zvolal Rocco Eberhardt a vysokým oblúkom vykopol kameň zo širokého chodníka vysypaného štrkom rovno do kanála Landwehr, ktorý sa tiahol centrom Berlína. Už asi desať minút kráčal pozdĺž kanála so Svenom Beisterom.

Beister, vyšetrovateľ z berlínskeho Spolkového kriminálneho úradu, rozpačito sklopil zrak. Na čele spálenom od slnka sa mu perlil pot a v podpazuší sa mu na trochu pritesnom tričku tvorili tmavé škvrny.

Rocco, jeden z najznámejších trestných obhajcov v Berlíne, prevyšoval policajta o hlavu. Mal dojem, že Beister sa cíti čoraz nepríjemnejšie, no bolo mu to jedno. Zdalo sa mu, že ho vodí za nos. Rocco nevedel, čo si má myslieť. Ich ranné stretnutie prebiehalo úplne inak, ako si predstavoval.

Pred tromi dňami mu vyšetrovateľ nečakane zavolať a oznámil, že Roccov otec, Helmut Eberhardt, je súčasťou vyšetrovania, ktoré v najbližších mesiacoch otrásie berlínskou politikou a ekonomickou scénou. Vraj je do toho zapletený aj hlavný prokurátor Bäumlér, s ktorým si Rocco už viackrát skrížil meče pred súdom. Viac mu do telefónu neprezradil, preto ho Rocco požiadal o stretnutie. A teraz bol Beister skúpy na slovo.

„Naozaj, Rocco, už som ti povedal viac, ako som mal, a bez ohľadu na to, čo by som ti ešte prezradil, aj tak začneš pátrať,“

okolkoval Beister. „Keby som ti poskytol aj ďalšie informácie, skôr či neskôr by na to niekto prišiel a odhalili by ma. A tomu by som sa rád vyhol. To si nemôžem dovoliť.“

Rocco sa zmieril s tým, že z neho viac nedostane. Od minulého týždňa Beister očividne zmenil názor. Niečo ho k tomu podnietilo a nech už to bolo čokoľvek, zjavne si zaumienil, že viac Roccovi nepovie. Aspoň zatiaľ.

„V poriadku,“ odvrkol Rocco nahnevane a rozhodol sa rozhovor ukončiť. Nemal chuť ani čas nasilu natahovať už aj tak nepríjemnú situáciu. „Keby si si to rozmyslel, vieš, kde ma zastihneš. Musím sa vrátiť do kancelárie.“

Beister prikývol.

Rocco sa otočil a vykročil smerom k hotelu Interconti, kde mal zaparkované auto. Cestou vytiahol iPhone a zavolaal Tobiasovi Baumannovi, svojmu najlepšiemu priateľovi. Poznali sa už dlhé roky. Tobias, ktorý sa po niekoľkých rokoch v službách polície osamostatnil a založil si súkromnú detektívnu kanceláriu, pomáhal Roccovi pri zložitých prípadoch ako vyšetrovateľ.

Po druhom zazvonení zdvihol.

„Ahoj, Rocco, rád ťa počujem. Čo sa deje?“

„Musím sa s tebou porozprávať,“ odvetil Rocco a prešiel rovno k veci. „Potrebujem tvoju pomoc.“

3. KAPITOLA

Berlín-Kreuzberg, námestie Askanischer Platz,
budova redakcie denníka *Tagespost*,
pondelok 7. septembra, 18.57 hod.

Pohľad na hodinky Anji Liebigovej pripomenul, že o chvíľu má zavolať Timo Krampe. Vytiahla z tlačiarne niekoľko listov papiera a do pravého horného rohu načmárala tenkou fixkou zopár kruhov. Neznášala, keď si chcela urobiť poznámky a pero nepísalo.

Na to, že mala tridsaťtri rokov, vyzerala veľmi mlado. Málokto by jej ich hádal. Máme to v rodine, hovorievala jej matka, ktorej lichotilo, že ani na nej nebol jej vek poznať. Anja vedela túto výhodu šikovne využiť vo svoj prospech, pretože kto ju nepoznal, zvykol úspešnú novinárku podceňiť.

Lenže tento dojem bol klamlivý. Už päť rokov prinášala ako redaktorka regionálneho spravodajstva informácie o dani v hlavnom meste. Oduševnene a s plným nasadením sa venovala predovšetkým nepríjemným témam, pričom sa mohla stopercentne spoľahnúť na podporu šéfredaktora Torstena Seewalda. Pri tvorbe reportáží jej nechával nielen slobodu, ale aj čas potrebný na dôkladné rešerše a overenie informácií podľa motta, ktoré Seewald tak rád citoval a ktoré sa vynímalo na titulnej strane každého vydania denníka *Tagespost*: „Rerum Cognoscere Causas.“ Alebo: „Odhalíť príčinu vecí“, ako znie preklad Vergíliovho citátu. A tomuto mottu sa upísala aj Anja.

Timo Krampe bol jedným z dvoch mužov, okolo ktorých sa točila jej aktuálna reportáž. Na druhý deň mali naplánované

interview a dohodli sa, že predtým si znova prejdú jeho priebeh a vopred pripravené otázky.

Bolo presne sedem hodín večer, keď jej zazvonil telefón. Skôr než prijala hovor, ľavou rukou si stočila tmavé dlhé vlasy do drdola a pripevnila ceruzkou, aby jej nepadali do tváre.

„Zdravím, pán Krampe,“ ohlásila sa a pravou rukou odfrnkla uzáver pera. „Vďaka, že ste zavolali. Je u vás všetko v poriadku?“

„Hej, ujde to,“ odvetil Krampe a Anji sa zazdalo, že v jeho hlase počuje napätie. Prekvapilo ju to. Aj pri ich prvom stretnutí pôsobil veľmi neisto, no zrejme to patrilo k jeho povahe. Časom jej však začal dôverovať a pri každom ďalšom stretnutí bol trochu menej nervózny.

„Prečo? Deje sa niečo?“ spýtala sa.

„No,“ odvetil Krampe. „Jörg sa neozýva!“

„Čo myslíte tým, že sa neozýva?“

„Nemôžem ho zastihnúť. Mali sme sa dnes stretnúť a spoločne vám zavolať, ale neprišiel.“

„Prečo neprišiel? A kde ste sa mali stretnúť?“ naliehala Anja a vzápätí sa na seba nahnevala, že položila dve otázky naraz. Nechcela ho ešte viac zneistiť. „Chcem povedať... prečo neprišiel?“

„Neviem. Chystal sa na dva týždne odísť. Na dovolenku. K Baltskému moru, myslím. Ale už dávno sa mal vrátiť.“

„Chápem,“ povedala a načmárala na list papiera pred sebou malé krúžky. Bez Jörga Grünwalda z interview nič nebude, potrebuje oba pohľady. Reportáži by to pridalo na dôveryhodnosti a navyše by vyznela živšie a zaujímavejšie. Šéf jej prisľúbil celú stranu v nedeľnom vydaní a o tú v žiadnom prípade nechcela prísť. Okrem toho jej na nej veľmi záležalo. Príbeh týchto dvoch mužov sa musí dostať na verejnosť.

„Mal sa vrátiť až dnes?“ spýtala sa. Nebola si istá, či si Krampe iba zbytočne robí starosti, alebo je za tým niečo viac.

„Nie, už včera, ale dnes sme sa mali stretnúť. Chceli sme spolu ešte raz prebrať to interview a potom vám zavolať.“

Takže Grünwald nedodržel dva termíny, pomyslela si Anja. *Akurát teraz. Aký mal dôvod? Žeby si to rozmyslel?*

Potrebovala si v tom urobiť jasno. „Je to pre neho netypické?“ pýtala sa ďalej. „Mám na mysli, či sa stáva, že váš priateľ na niekoľko dní odíde a neohlási sa?“

„Neviem. Vlastne nie.“

„Chápeť. A povedzte, mohli by ste sa u neho zastaviť? Myslím v jeho byte. Možno existuje jednoduché vysvetlenie a iba zabudol.“

„Jasné, to by som mohol,“ odpovedal Krampe nervózne.

„A ak ho nezastihnete, ak nebude doma, poznáte nejakých jeho známych, ktorých by ste sa na neho mohli spýtať? Možno je iba odcestovaný,“ snažila sa Anja vniesť do veci trochu svetla. Grünwald a Krampe sa priatelia, takže musí existovať spôsob, ako zistiť viac.

„A čo urobíme, ak ho nezastihnem?“ chcel vedieť Krampe.

Hm, dobrá otázka, pomyslela si Anja a nevedela, ako si má vysvetliť neistotu v Krampeho hlase. Boli to obavy? Alebo strach? Neprekvapilo by ju to. Predsa len išlo o kontroverznú tému. Preniklo niečo na verejnosť? Mohlo sa Grünwaldovi čosi prihodiť? Zarazila sa. Nie, to je nepravdepodobné. Bolo by to príliš absurdné. Grünwald je preč, ale to môže mať milión dôvodov. Možno mu do toho iba niečo prišlo. Preto bude vychádzať z toho, že ide o nedorozumenie a nič zlé sa nestalo. Nikomu by nepomohlo, keby prepadla panike.

„Pán Krampe,“ povedala optimistickým hlasom, aby ho upokojila. „Vášmu priateľovi sa určite nič nestalo. Možno sa mu tam, kde práve je, zapáčilo a vráti sa o dva dni neskôr. A zaiste existuje jednoduché vysvetlenie, prečo je nezastihnuteľný. Preto teraz urobíme toto: zastavíte sa u neho a pokúsite sa ho nájsť. Len sa neznepokojujte. Ak sa vám to dozajtra rána nepodarí ani sa sám neozve, znovu mi zavolajte a porádime sa.“

Anja sa na chvíľu odmlčala, aby sa uistila, že Krampe všetkému porozumel. Keď do piatich sekúnd nič nepovedal, dodala: „Čo na to hovoríte? Urobíme to tak?“

Počula ho ťažko dýchať, až po chvíli odpovedal: „Áno, dobre. Tak to urobíme.“

„Výborne, sme dohodnutí.“ Keď dotelefonovala, rozhodla sa nechať to nateraz tak. Dnes už viac nemôže urobiť a zajtra budú azda vedieť viac.

4. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Fasanenstraße 72,
Eberhardtova kancelária,
utorok 8. septembra, 14.17 hod.

„Moje meno je Liebigová, Anja Liebigová. Som redaktorka denníka *Tagespost*. A toto je Timo Krampe. Súrne potrebujeme hovoriť s pánom advokátom Eberhardtom.“

Klara Schubertová, šéfkla kancelárie Rocca Eberhardta, si nerovnú dvojicu, ktorá stála vo vstupnej časti kancelárie, premerala a nevedela, čo si má o nej myslieť. Na jednej strane mladá, sebavedomá a energická žena, ktorú si Klara vedela predstaviť skôr v posluchárni univerzity než v redakcii denníka *Tagespost*, a na druhej strane nenápadný muž, ktorý pôsobil, akoby tam nepatril. No možno tak pôsobil všade. Stál tam s ovisnutými plecami v trochu priveľkom oblečení a nervózne si mädlil prsty. Vyzeral ako v prestrojení. To oblečenie sa k nemu vôbec nehodilo. Klaru však na ňom zaujalo niečo iné. Zvláštny výraz v očiach. Zmes bezmocnosti, neistoty a strachu. *Nech už je to ktokoľvek*, pomyslela si, *musel zažiť alebo vidieť niečo, čo ho hlboko poznačilo*.

Klara Schubertová však bola dosť skúsená na to, aby na sebe nedala znať, čo si myslí. Priateľsky a rozhodne odpovedala: „Dobrý deň, pani Liebigová, pán Krampe. O čo ide?“

„Súrne potrebujeme pomoc,“ odvetila mladá novinárka a znelo to skôr ako rozkaz než prosba.

Klara, ktorá mala veľké pochopenie pre ľudí v núdzových situáciách, no rozhodne si od klientov nenechala skákať po

hlave, zdvihla obočie a pozrela sa na Anju pohľadom, ktorý jednoznačne hovoril: Takto nie, milá moja!

Jej pohľad skutočne zaučinkoval, prílišné sebavedomie sa z Anjinej tváre vytratilo a nahradil ho omnoho miernejší, priam prosebný výraz. „Domnievam sa, nie, domnievame sa,“ povedala a pozrela na Krampeho, „že sa prihodilo niečo zlé.“ Odmlčala sa, očividne hľadala vhodné slová. „Priateľ pána Krampeho zmizol.“

Šéfka kancelárie sa pochybovačne spýtala: „Nemyslíte si, že by bolo lepšie obrátiť sa na políciu? Alebo na jeho príbuzných či známych?“

„Nie, to si nemyslíme,“ odvetila Anja. „Ide o viac než len o nezvestného priateľa. A na políciu zatiaľ nechceme ísť.“ Po krátkom zamyslení pokračovala. „Povedzme, že pán Krampe mal v minulosti s úradmi zlé skúsenosti. Okrem toho súr- ne potrebuje právnu pomoc. Jörg Grünwald, jeho nezvestný priateľ, pravdepodobne tiež.“

„Kontaktovali ste už známych či príbuzných pána Grünwalda a opýtali ste sa ich, či niečo vedia?“ ďalej sa pýtala Klara Schubertová skôr preto, aby mala jasnejšiu predstavu o tom, čo by sa za tým mohlo skrývať, než aby naozaj verila, že dostane užitočnú odpoveď.

„Príbuzných nemá, aspoň o žiadnych nevieme. A pán Krampe je jeho jediný priateľ.“

Klara si niečo poznačila. „Prečo ste si vybrali práve našu kanceláriu?“

„Vďaka prípadu Nölting. Môj kolega Tommi Lobrecht o ňom písal. Aj prípad pána Krampeho je nezvyčajný.“ Anja pokrčila plecami. „Tommi je náš súdny reportér. Keď som sa ho spýtala, či má nejaký nápad, poradil mi, aby som sa predtým, ako pôjdem na políciu, obrátila na právniku. Podľa neho je pán Eberhardt najlepši. To je všetko.“

Klara Schubertová chvíľu rozmýšľala. Kancelárii sa darilo a nebola odkázaná na to, aby prijala každého klienta. Ani by to nebolo možné, keďže Eberhardt tu bol jediným právni-

kom. Po dlhom a veľmi náročnom súdnom konaní proti Nölingovi mal jej šéf aj tak dosť práce s ďalšími prípadmi, ktoré v posledných týždňoch trochu zanedbával. No niečo na tejto nerovnej dvojici jej bránilo v tom, aby ju poslala preč. Nakon sa rozhodla, že im dá šancu. Nech sa šéf sám rozhodne, či prípad vezme, alebo nie.

5. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Fasanenstraße 72,
Eberhardtova kancelária,
utorok 8. septembra, 14.33 hod.

Rocco fascinovane hľadel na muža a mladú ženu, ktorí sedeli oproti nemu pri dlhom rokovačom stole.

Aká zvláštna dvojica, pomyslel si a náhle pocítil zvedavosť a chuť zistiť, čo tých dvoch priviedlo do jeho kancelárie.

„Pani Schubertová ma už informovala. Nie som si však istý, či vám viem pomôcť. Navrhujem, aby ste mi ešte raz od začiatku povedali, o čo presne ide, a potom uvidíme, ako ďalej.“ Rocco pozeral striedavo na Anju Liebigovú a Tima Krampeho.

Krampe obomi rukami pevne zvieral opierky svetlej koženej stoličky. Oči upieral na podlahu.

Váha, či má povedať všetko, pomyslel si Rocco. *Nie je si istý, či bol dobrý nápad prísť sem.*

Rocco sa na Krampeho povzbudzujúco usmial, no nič nepovedal. Vedel, že si jeho výpoveď nemôže vynútiť. Práve naopak, nevhodne zvolené slová by ho mohli odradiť, aby vôbec prehovoril.

Krampe zatvoril oči a krčovito zovrel ruky. Po chvíli ich uvoľnil, no naďalej mlčal.

Zdanlivo nekonečné ticho napokon prerušila Anja Liebigová. „Timo Krampe a Jörg Grünwald mali nášmu denníku poskytnúť rozhovor,“ začala vysvetľovať. „Sú obeťami a svedkami doposiaľ neobjasneného zločinu. Škandálu, ktorý siahá až na najvyššie miesta berlínskej politiky.“

„Ste tu však v prvom rade preto, lebo Jörg Grünwald zmizol, alebo nie?“ spýtal sa Rocco.

„Áno,“ prisvedčila Anja. „Ale nielen preto. Príčinou toho, že to vôbec zašlo tak ďaleko, myslím s pánom Krampem a pánom Grünwaldom, je veľká nespravodlivosť.“

Rocco zdvihol obočie. „Ako mám tomu rozumieť?“

„Obaja sa v detstve stali obeťami zneužívania. Strašné na tom je, že pri tomto zločine spáchanom pred mnohými rokmi nešlo o bežné zneužívanie. Nešlo o prípad, o akých, žiaľ, tak často počúvame. Nešlo o smutný rodinný príbeh. Celé to bolo naplánované.“

„Naplánované?“

„Presne tak. Uprostred Berlína. Štátnymi úradníkmi, ktorí by mali deti chrániť.“ Anja sedela na kraji stoličky, oči jej sršali hnevom. „A ani jeden z páchatelov za to dodnes nenesie zodpovednosť.“

Rocco bol zmätený. Nevedel, kam tým redaktorka mieri. „Čo presne tým myslíte?“

Anja Liebigová sa ho stiesneným hlasom spýtala: „Počuli ste o Grantherovom experimente?“

Rocco pokrčil plecami. „Nie, nepočul. Čoho sa týka?“ Všimol si, že Krampe sa ešte hlbšie zaboril do stoličky. Nasledujúcich desať minút Anja Liebigová Roccovi opisovala, čomu boli v Berlíne vystavené deti v štátnej starostlivosti až do začiatku 21. storočia. Pozorne ju počúval a nemohol tomu veriť. Keď skončila, požiadal o opis Jörga Grünwalda.

„Môže mať asi meter deväťdesiat,“ začal Krampe tichým hlasom, takmer šepkal, takže Rocco sa musel veľmi sústrediť, aby mu rozumel. „Má stredne dlhé čierne vlasy a je skôr chudý. Asi ako vy,“ dodal.

Rocco si poznačil detaily a položil ďalšie otázky, aby si vytvoril obraz o nezvestnom. „Spomeniete si, čo mal váš priateľ naposledy oblečený?“

„Tmavú bundu, myslím. Vlastne ju nosí stále. A džínsy.“

Rocco strácal nádej, že sa Grünwalda podarí nájsť na zákla-

de opisu, ktorý mu Krampe poskytol. Hodil sa na desaťtisíce mužov iba v hlavnom meste.

„Má nejaké zvláštne znaky? Napríklad tetovanie alebo niečo iné, podľa čoho by sa dal identifikovať? Nemáte náhodou jeho fotku, ktorú by ste mi mohli požičať?“

Krampe sa zamyslel, no potom pokrútil hlavou.

„Okej,“ povedal Rocco. „Myslím, že to je zatiaľ všetko, čo potrebujem vedieť. Uvidím, čo pre vás môžem urobiť. Ak sa niečo dozviete, hneď sa mi ozvite.“ Podal im vizitku. „Najlepšie bude, keď zavoláte, to je najrýchlejšie.“

Anja Liebigová prikývla a krátko pozrela na vizitku, potom si ju zastrčila do vrečka ľahkej červenej bundy. O chvíľu nato s Krampem odišli z kancelárie.

6. KAPITOLA

Berlín-Alt-Tegel, promenáda Greenwich, prístavný festival,
utorok 8. septembra, 15.45 hod.

Tak ako každý rok, aj v tento septembrový deň sa na promenáde Greenwich zhromaždili početní návštevníci a za príjemného jesenného počasia oslavovali tradičný tegelský prístavný festival. Zatiaľ čo si časť návštevníkov pri stánkoch s občerstvením pochutnávala na grilovaných šampiňónoch, cesnakovom chlebe či lososovi na dreve, ostatní postávali pred jedným z pódíí medzi mostom Sechserbrücke a námestím Kanonenplatz alebo si iba užívali idylický výhľad na Tegelské jazero.

Markus Palme so spokojným úsmevom na tvári nasával atmosféru a zrakom prechádzal po dave ľudí. Už o necelých päť minút bude ich pozornosť patriť jemu. Miloval predvolebnú kampaň a verejné vystúpenia. A zdalo sa, že Berlínčania milujú jeho. S pocitom zadosťučinenia poskladal dnešné vydanie denníka *Bild* a odložil ho na malé schody vedúce na pódium. Hlavnou témou titulnej strany boli blížiac sa voľby a aktuálne čísla hovorili za seba. Na otázku „Koho by ste volili, keby sa voľby do poslaneckej snemovne konali túto nedeľu?“ väčšina Berlínčanov odpovedala, že by volila súčasnú koalíciu zloženú zo Sociálnodemokratickej strany Nemecka, Lavice a Zväzu 90/Zelení, ktorej v posledných troch rokoch klesali preferencie.

Dôvodom ich rozhodnutia nebola dobrá práca vlády, ale skôr skutočnosť, že Kresťanskodemokratická únia si na celonárodnej úrovni vykopala vlastný hrob a jej sporná vnútorná